

Men den udtalelse, jeg har hørt fra hr. Jørgen Estrup i dag, får mig i hvert fald til at spørge boligministeren – jeg vil godt have en uddybning af det, skatteministeren var ude med – om regeringen har nogen aktuelle planer om at røre ved rentefradragsretten, for så synes jeg ærligt talt, vi fortjener at høre om det.

Redegørelsen indeholder også den oplysning, at det offentlige udgifter til direkte støtte i 1994 udgjorde 15,6 mia. kr., men så siger redegørelsen heller ikke så meget mere om den sag.

Det interessante og efter min opfattelse foruroligende skal man finde i finansministerens budgetredegørelse. Her kan man nemlig læse, at stort set halvdelen af alle lejere modtager boligstøtte, og at udgiften er eksploderet og nok er – det er vel ikke for meget at sige – ude af kontrol.

Jeg deler fuldt ud hr. Jørgen Estrups opfattelse, at når halvdelen af lejerne modtager støtte, kan det ikke være udtryk for et socialt hensyn. Så er det, fordi området er løbet løbsk.

Jeg vil gerne spørge boligministeren: Agter boligministeren at gøre noget ved det? Har man tænkt sig at gøre boligstøtten mere behovsorienteret, end den er i dag, således at vi sikrer, at det er de personer, de individer, der har behovet, der får støtten, og at støtten ikke blot i al almindelighed er noget, man får, blot man opfylder nogle objektive kriterier?

Med hensyn til de betragtninger, der er i redegørelsen om lejelovgivning og kommissionen, ser Det Konservative Folkeparti meget frem til, at Lejelovskommissionen skal afgive sin betænkning inden udgangen af 1996. Vi håber og tror, at Lejelovskommissionen vil komme med en anbefaling om, at man afregulerer området, og at man fremover kun skal have tre lejelove: En for det private udlejningsbyggeri, en for erhvervslejemålene og en for den almennyttige sektor. Det tror vi vil være et rigtigt skridt at tage i retning af liberalisering og afregulering af området.

Så kan jeg ikke lade være med at more mig over, at det i redegørelsen er anført:

»Det er regeringens opfattelse, at der, medens kommissionen arbejder . . . ikke bør ske mere grundlæggende ændringer i reglerne for huslejeafståttelse.«

Det er en fuldstændig rigtig betragtning, men jeg kan ikke dy mig for at sige, at regeringen havde sparet sig selv for mange problemer, hvis man havde haft den samme opfattelse i maj måned 1994. Så var man sluppet for det trakaseri, man nu har været igennem med ændring af

den lov, regeringen absolut skulle gennemføre med et mandats flertal i maj måned.

Jeg er meget enig i de betragtninger, der er omkring den private byfornyelse, dog minus én.

I redegørelsen er det anført, at den rapport, der er udarbejdet, konkluderer, at loven er anvendelig for det private udlejningsbyggeri. Det må vel siges at være en sandhed med modifikationer, al den stund det private udlejningsbyggeri ikke har været i stand til at aftage sin del af de afsatte midler. Det er ikke, fordi man ikke har lyst til den i den private udlejningssektor, men fordi de regler, der er for, hvordan det kan gennemføres, hvordan det kan vedtages, er så indviklede og lidet promoverende for området, at det har været vanskeligt at gennemføre ret meget.

Det har også været sagt, at Det Konservative Folkeparti ønsker at videreføre ordningen med privat byfornyelse.

Derfor ser vi naturligvis frem til, at vi vel på et eller andet tidspunkt hører nærmere fra boligministeren på den konto. Men vi ønsker altså også, at man forenkler reglerne specielt for den private udlejningssektor, således at man også får et reelt udbytte af reglerne.

Jeg kunne næsten om den accessoriske virksomhed blot henvise til det, fru Pia Larsen udtalte i sin ordførertale. Dog vil jeg sige, at hvis man tror, man har fået skabt klarhed over området med den lov, som regeringen har ført igennem, tror jeg, man tager fejl. Det kan godt være, man ikke længere kommer til at opleve de store skandaler, men det er jo så ikke, fordi tingene ikke længere sker, det er, fordi man stort set har lovliggjort alt det, som de almennyttige boligselskaber har gået og lavet. Man skulle have vedtaget beslutningsforslag nr. B 14, som Det Konservative Folkeparti sammen med Venstre og Fremskridtspartiet fremsatte. Det forbød stort set alt, hvad selskaberne foretog sig, og det havde skabt klarhed på området.

Om ældreboligerne står der ikke så meget, men det, der står, er Det Konservative Folkeparti enig i. Også vi deler opfattelsen af, at der i fremtiden er behov for en styrket indsats på dette område. Jeg står ikke her og giver et tilsagn sådan rent finanslovsmæssigt om, at vi også vil medvirke. Vi vil gerne se på, hvad det er, der kommer, og vi imødeser med stor spænding, hvad regeringen kan opvise på det felt.

Så vil jeg gerne slutte med en betragtning, der selvfølgelig også knytter sig til redegørelsen. I redegørelsen er anført, at den tilskudsordning,